

НОТАТКИ НА ПОЛЯХ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Яків Гальчевський, як майор польської армії, у вересні 1939 року потрапив до німецького полону. Серед полонених офіцерів польської армії було трохи й українців. Інколи німці перевіряли речі полонених та забирали нотатники в тих поляків, що їх писали. В українців нотатників не забирали, бо українці їх не писали. Писав лиш Гальчевський. Те, що німці недбало перевіряли українців врятувало йому записника. Автор цього нотатника в полоні у москалів не був, його заміток ніхто не вишукував і не забирав від нього. Будь-хто з його батальйону міг би занотувати свої спогади для своїх нащадків, – написав лише він. Сумно.

У нотатнику писано про те, що бачив і, що думав про те побачене рядовий солдат-«міліціонер». Нотатник від 1 серпня 2014 року до 30 жовтня 2015 року.

01.08.2014. П'ятниця _____

Їду до місця вишколу нашого добровольчого батальйону у село Старе. Що відчуваю? Нічого. Просто їду. Це останнє, що я можу зробити для своїх нащадків, для їхнього виховання. (Споживацькі погляди на життя, що вкладають людям у голови теперішні масмедія, мусять відійти у минуле, бо вони повертають людей до печерного стану, споживацького).

Маршрутка до Києва, маршрутка до Переяслава, виходжу на повороті до Старого. Стоять два автобу-

си «Еталони» з національними гвардійцями. Хлопці гарні, міцні – всі середнього зросту, немає ані низеньких, ані високих – усі як тверденькі грибочки. Запитую, чи далеко до полігону, кажуть, що далеко, і люб'язно зголошуються мене підвезти.

В одному автобусі закінчилася солярка. Як таке може статися? Солдати з каністрою ідуть на трасу жебрати палива. Хтось дав їм трохи солярки – і ми поїхали. В автобусі гамірно, переважає московська мова, густенько чути матюки. Шофер вмикає музику – голосно, занадто голосно. До гамору, з матюччям, додається дикий, гарчавий московський «рок». Зупинилися у селі, солдати побігли до крамниці, накупити пива, солодкої води, морозива. Їдемо далі – знову матюки та гучна, дурна «музика». У вікна полетіли обгортки з-під морозива та порожні пляшки. Це міліція? Це варвари. Що у їхніх головах? Мабуть, пиво, морозиво та ще та дурна музика. Чому ці міліціанти не шанують своєї землі? Чому засмічують її пляшками та обгортками, чому гребують мовою своєї землі?

Приїхали до частини, зайшов на територію – ніхто у мене не запитав посвідчення особи. Показали, де казарми батальйону. В казармі теж ніхто не запитав мого паспорта, сказали вибирати собі ліжко та облаштуватися. Що я і почав робити.

02.08.2014. Субота

Неквапно вставання о шостій годині, за десять хвилин виходимо на руханку. Руханка на бажання та довільна; проходимо-пробігаємо близько трьох кілометрів, потім миття-гоління і хвилин за тридцять шикуємося на сніданок. Багато людей, і я поміж них, ті тридцять хвилин витрачають у своїх ліжках –

долежують та досипають. Після сніданку маємо короткий відпочинок і по тому шикування. Виходить командир батальйону і оголошує наказ висунутися батальйону у зону АТО. Зачитує прізвища, які підлягають наказові. Це ті, що вже перебувають тут близько місяця. Мене серед них немає. Командир сказав, що хто не в наказі, той стає до прискороного вишколу й за тиждень-другий – у зону АТО. За тим комбат просить вийти зі строю тих, хто вважає себе ще не готовим їхати. Вийшло десятків зо два. Далі всім, хто не в наказі, сказали йти до казарми та працювати за розкладом дня.

Дивлюся на бійців нашого батальйону: хто ці люди? Чого вони сюди приїхали? Покидали свої родини та господарки. Вони всі різні: бачу романтиків, амбіціантів, чваньків та просто всяких шукачів пригод – авантюриків-пройдисвітів. Усі вони сприймають Україну по-різному, та всіх об'єднало почуття патріотизму, почуття необхідності захистити нашу країну. Цікаво, якою уявляють собі Україну московськомовні патріоти? Адже вживання московської мови на українській землі в принципі заперечує існування держави Україна. Бо держава Україна потрібна лише українцям, аби вони плекали і розвивали свою українську культуру та зберігали свою українську ідентичність на своїй українській землі. Мова є головним інструментом передавати культуру, і з утратою мови втрачається і культура, а з утратою української культури втрачається і сенс існування Української Держави. Московськомовні цього не розуміють, а може, розуміють і свідомо прагнуть замінити Україну на «украину» як частину «рускава міра» та прикривають свої дії різними космополітичними гаслами?

Починається наш прискорений вишкіл. Повитягали з їдальні столи та лави, поставили їх у холодочку, розсілися за столами і нам почали надиктовувати положення з Конституції. Я чекав чогось іншого, гадав, що нас повезуть на полігон, де ми будемо вивчати зброю і тактику. Останній раз мені довелося тримати в руках автомата у 1983-му році. За словами комбата, ми невдовзі їдемо на фронт і не хотілося б туди їхати невишколеним, просто страшно. Коли я їхав сюди із міліціантами, то нам назустріч проїхав автобус із добровольцями. Міліціанти казали, що то повезли м'ясо.

Дурна війна. Чому вона розпочалася? Чому мусять гинути хлопці?

03.08.2014. Неділя

У четвер у батальйоні стався «заколот». Люди, що сидять тут понад місяць, виявили бажання їхати на Схід. Саме нагодилось телебачення. Чи, може, воно все було сплановане, я того не знаю. Наслідком заколоту став отой наказ висунути одну роту у зону АТО. Учора, у суботу, понад сто осіб виїхало з казарм, вони поїхали не на Схід, а до інших батальйонів, зокрема до «Донбасу», чому ... я не знаю. Може, тому, що батальйон із козацького став міліційним?

Створити батальйон, мабуть, не таке просте діло. Немає того, немає сього – де воно все поділося? Була ж найчисельніша армія в Європі. Очевидно, старе, совєцьке або розікрадене, або стало непридатним, а щоб створити нове ніхто не дбав. Не дбали генерали, не дбали міністри, не дбали і «прості» люди. Все думали, що якимось воно буде. Одні чекали, що прийдуть москалі та зроблять «лад», як за советів, другі – що забере нас до себе Європа і зробиться у нас,